

Socialdepartementet

s.remissvar@regeringskansliet.se

Dnr 2023/00244

2023-08-31

Bris yttrande över utredningen ”En uppväxt fri från våld” – En nationell strategi för att förebygga och bekämpa våld mot barn

Regeringskansliet (Socialdepartementet) har uppmanat Bris att yttra sig över ovanstående utredning. Regeringskansliet har särskilt efterfrågat synpunkter gällande utredningens föreslagna strategi och mål, prioriterade insatsområden och åtgärder samt författningsförslag. Bris önskar framföra följande.

Bris övergripande synpunkter

Våld är idag den tredje vanligaste orsaken till att barn kontaktar Bris och det vittnar om att ett stort antal barn lever i våldsutsatthet. Bris har länge efterfrågat en nationell strategi för att förebygga och bekämpa våld mot barn och välkomnar därför att en sådan strategi nu presenteras. Bris menar att utredningens åskådliggörande av problembilden kring våld mot barn är välgrundad och speglar de utmaningar som samhället står inför. Bris ser positivt på att utredningen är ambitionshöjande och har en målsättning om att inget barn ska utsättas för våld. Särskilt positivt är det att utredningen har ett tydligt barnrättsperspektiv. Bris delar utredningens uppfattning om att den föreslagna strategin, om den får ett reellt genomslag, kommer stärka barns rättigheter, innebära att färre barn utsätts för våld och att fler barn vid våldsutsatthet får det skydd och stöd de har rätt till.

Bris lyfter ofta att det är en omöjlighet att utreda vad som är för barns bästa utan att inhämta synpunkter direkt från barn. Bris ser det därför som positivt att utredningen har lagt vikt vid att på olika sätt involvera barn i framtagandet av strategin. Bris hoppas att utredningens arbetssätt kan fungera som exempel för hur andra statliga utredningar kan göra barn delaktiga och då inte endast i frågor som direkt berör barn utan samtliga utredningar som på olika sätt får konsekvenser för barn.

Trots positiva delar ser Bris en rad utmaningar med utredningen. Bris har förståelse för att arbetet med att motverka våld mot barn kräver insatser och åtgärder på en bred front. Bris menar dock att utredningen är alltför brett hållen. Det saknas en nödvändig konkretisering dels av de uppställda målen, dels av de åtgärder och insatsområden som anges vara prioriterade. Att så är fallet menar Bris utgör en risk för att strategin inte får tilltänkt genomslag. En förutsättning för att strategin ska göra en reell skillnad menar Bris är att den har en praktisk förankring. Bris erfarenhet är att det idag föreligger stora glapp mellan teori och praktik då det gäller arbetet med våldsutsatta barn. Det är ett glapp som Bris menar riskerar vidhållas om strategins innebörd inte konkretiseras. Vidare menar Bris att det redan idag finns en rad strategier, handlingsplaner och åtgärder som verkar för att bekämpa våld mot barn. Enligt Bris saknar utredningen ett förtydligande kring hur den nationella strategin ska förhålla sig till redan existerande strukturer.

Utredningen presenterar ett flertal förslag till regeringsuppdrag som handlar om breda insatser som ska nå alla barn. Det behöver inte vara negativt, men Bris vill samtidigt understryka vikten av att särskilda insatser riktade mot barn som löper större risk än andra för att utsättas för våld. Bris saknar en djupare problematisering av barns multiutsatthet och de faktum att vissa grupper av barn med flera riskfaktorer löper betydligt högre risk än andra att utsättas för våld. Härtill menar Bris att det hade behövts en djupare analys av hur strukturella och socioekonomiska faktorer påverkar risken för barns våldsutsatthet.

En rad av utredningens förslag fokuserar på myndighetsuppdrag kopplade till kartläggning samt informations- och kunskapshöjande insatser för att minska barns våldsutsatthet. Bris menar inte att dessa åtgärder är ovidkommande, men saknar i sammanhanget ett fokus på behovet av ekonomiska förutsättningar för att minska riskfaktorerna för våldsutsatthet och skapa trygga uppväxtvillkor för barn. Bris saknar vidare en tydlig beskrivning av hur den nationella strategins skilda delar förväntas förhålla sig till och komplettera varandra. Det menar Bris är behövt för att en så omfattande satsning ska kunna göras begriplig och ges reellt genomslag.

Bakgrund

Sverige har länge varit ett föregångsland när det gäller att arbeta för barns rättigheter. För drygt 50 år sedan bildades Bris som en direkt reaktion på att ett barn utsatts för dödligt våld i hemmet. Bris första mål var att få Sverige att förbjuda barnaga, en fråga som Bris drev och skapade opinion kring och Sverige blev sedermera det första landet att förbjuda våld mot barn i uppfostringsyfte.

Sedan början på 2020 utgör FN:s konvention för barnets rättigheter (barnkonventionen) svensk lag, och konventionen ställer långtgående krav på att Sverige ska skydda barn mot alla former av våld och övergrepp. Trots att barns rättigheter aldrig har varit starkare i Sverige ser vi att våld mot barn förekommer och att samhället brister i sitt ansvar att såväl skydda som stötta barn. Att verkligheten ser ut som den gör visar på behovet av en nationell kraftsamling och strategi för att ge barns rättigheter ett reellt genomslag.

Bris synpunkter gällande utredningens författningsförslag

1.1 Förslag till lag med vissa bestämmelser om kommuners ansvar för att förebygga och bekämpa våld mot barn

Utredningens förslag: Utredningen lämnar förslag om en lag gällande kommunernas ansvar för att förebygga och motverka våld mot barn. Lagen innefattar bland annat ansvar att kartlägga, analysera och ta fram åtgärder på området.

Bris ser positivt på att ett sådant ansvar införs i lag. Så som förslaget presenteras menar Bris dock att lagen är brett hållen och måste kompletteras med föreskrifter för att få ett reellt genomslag. Den föreslagna lagstiftningen går att likna vid krav om aktiva åtgärder som regleras i diskrimineringslagen (2008:567). Aktiva åtgärder innebär att arbetsgivaren samt skola ska kartlägga och analysera och sedan förebygga risker för diskriminering, trakasserier och sexuella trakasserier. DO (Diskrimineringsombudsmannen) har till uppdrag att utöva tillsyn över tillämpningen av aktiva åtgärder. Enligt nuvarande förslag ska kommunstyrelsen själva granska sitt arbete och utvärdera sitt förebyggande arbete. Bris är oroade för att den föreslagna lagstiftningen utan utomstående tillsynsmyndighet inte kommer få den önskvärda effekten. Bris föreslår därför att ett sådant tillsynsuppdrag ska framgå av lagstiftningen. Det menar Bris kan bidra till att lagstiftningen i större utsträckning tillämpas och att praxis kring vad arbetet med att förebygga och motverka våld i kommunen bör innehålla. Bris saknar även en närmare beskrivning av hur denna lagstiftning ska samspela med exempelvis lag (2023:196) om kommuners ansvar för brottsförebyggande arbete samt förslagen till ny socialtjänstlag.

1.2 Förslag till lag om ändring i polislagen (1984:387)

Utredningens förslag: Utredningen föreslår att Polismyndigheten och Åklagarmyndigheten ska ha en lagstadgad skyldighet att samverka med kommun och region för att uppfylla kraven i 17 § förundersökningskungörelsen och att samverkan ska bidra till att barnets behov av insatser från socialtjänsten och hälso- och sjukvården identifieras och tillgodoses.

Bris tillstyrker att ett sådant ansvar införs i lag och ser att det kan förtydliga de skyldigheter som redan idag ankommer myndigheterna. Att befintlig lagstiftning utvecklas för att bättre stämma överens med barnkonventionen är avgörande för att ge konventionen fullt genomslag. Vidare menar

Bris att lagstiftningen måste kompletteras med interna föreskrifter för att tydliggöra vad skyldigheten innebär i praktiken.

Då ett av utredningens mål är att tillförsäkra att alla barn som misstänks ha utsatts för våld ges tillgång till barnahus, menar Bris att det i lagstiftningen lämpligen förtydligas att samverkan ska ske inom ramen för just barnahus.

Bris ställer sig frågande till varför det i förslag till ändring i polislagen anges att myndigheterna ska samverka med *region* medan det i motsvarande förslag för socialtjänsten anges att samverkan ska ske med *hälso- och sjukvården*. För att undvika att otydlighet i samverkansansvaret uppstår bör samma formulering väljas genomgående i lagstiftningen.

1.3 Förslag till lag om ändring i lag (1988:609) om målsägandebiträde

3§

Utredningens förslag: Utredningen föreslår att den som är målsägandebiträde i ett mål där målsäganden är under 18 år ges en lagstadgad skyldighet att se till att barnet får anpassad information om förundersökningen och informerar barnet om utgången av förundersökningen och eventuell rättegång.

Bris tillstyrker att en sådan skyldighet införs i lag. Här till menar Bris att skyldigheten ska omfatta att löpande uppdatera barnet under den pågående rättsprocessen.

4§

Utredningens förslag: Utredningen föreslår att endast den som på grund av sina särskilt förvärvade kunskaper och erfarenheter om våldsutsatthet och barnets rättigheter och även i övrigt är särskilt lämplig för uppdraget får förordnas till målsägandebiträde.

Bris tillstyrker att ett kunskapskrav införs i lag. Se vidare under 15.4.2 om vad Bris vill lyfta gällande målsägandebiträdets skyldighet att styrka sin lämplighet.

1.4 Förslag till lag om ändring i lag (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga (LVU)

Utredningens förslag: Utredningen föreslår att det i LVU ska framgå att den informationen som ska ges ska anpassas till den unges ålder och andra förutsättningar och att den som lämnar informationen så lång som det är möjligt försäkras om att den unge har förstått innehållet och betydelsen av den lämnade informationen.

Bris motsätter sig inte att en sådan bestämmelse införs i LVU. Bris understryker dock att en sådan lagändring inte kommer vara avgörande för att tillgodose rättigheterna för barn som vårdas enligt LVU. Bris ser idag stora brister gällande barn som vistas i samhällsvård och menar att det finns behov av en större reform för att tillgodose placerade barns rättigheter.

Se vidare Bris kommentar under 1.8.

1.5 Förslag till lag om ändring i lag (1999:997) om särskild företrädare för barn

3§

Utredningen föreslår att den som förordnas som särskild företrädare för barn ges en lagstadgad skyldighet att se till att barnet får anpassad information om förundersökningen och informerar barnet om utgången av förundersökningen och eventuell rättegång.

Bris tillstyrker att en sådan skyldighet införs i lag. Här till menar Bris att skyldigheten ska omfatta att löpande uppdatera barnet under den pågående rättsprocessen.

5§

Utredningen föreslår att endast den som på grund av sina särskilt förvärvade kunskaper och erfarenheter om våldsutsatthet och barnets rättigheter och även i övrigt är särskilt lämplig för uppdraget får förordnas som särskild företrädare för barn

Bris tillstyrker att ett kunskapskrav införs i lag. Se vidare under 15.4.2 om vad Bris vill lyfta gällande den särskilda företrädarens skyldighet att styrka sin lämplighet.

1.6 Förslag till lag om ändring i socialtjänstlagen

5:1 b§

Utredningens förslag: Utredningen föreslår att Socialnämnden, i fråga om barn som deltar i en brottsutredning med anledning av misstanke om utsatthet för våld, ska ha en lagstadgad skyldighet att samverka med Polis- och Åklagarmyndighet samt hälso- och sjukvården.

Bris tillstyrker förslaget och hänvisar i övrigt till vad som angetts ovan under 1.2.

5:11§

Utredningens förslag: Utredningen föreslår att Socialnämnden ska ges en lagstadgad skyldighet att beakta att barn som deltar i en brottsutredning som genomförs med anledning av misstanke om att barnet utsatts för våld kan ha behov av särskilt stöd med anledning av sin medverkan i brottsutredningen.

Bris menar att det är avgörande att barn som utsatts för våld ges rätt stöd. Detta är något Bris, utifrån barns berättelser, vet brister idag. Det är därför positivt att behovet av stöd föreslås uppmärksammas i lag. Bris saknar dock ett förtydligande av vad "att beakta" innebär och på vilket sätt lagändringen ska tillförsäkra att våldsutsatta barn får adekvat stöd.

11:10§

Utredningens förslag: Utredningen föreslår att det i socialtjänstlagen förtydligas att den information som ett barn har rätt att få ska ges på ett sätt som är anpassat till barnets ålder och andra individuella förutsättningar samt att den som lämnar informationen till barnet så långt som det är möjligt ska försäkra sig om att barnet har förstått innehållet i och betydelsen av den lämnade informationen.

Bris tillstyrker förslaget, se särskilt kommentar under 1.8.

1.7 Förslag till lag om ändring i hälso- och sjukvårdslagen (2017:30)

5:8§

Utredningens förslag: Utredningen föreslår att hälso- och sjukvården, i fråga om barn som deltar i en brottsutredning med anledning av misstanke om utsatthet för våld, ska ha en lagstadgad skyldighet att samverka med Polis- och Åklagarmyndighet samt socialnämnden.

Bris tillstyrker att en sådan skyldighet införs i lag. Bris hänvisar vidare till vad som angetts ovan under 1.2.

1.8 Förslag till förordning om ändring i förundersökningskungörelsen (1947:948)

Utredningens förslag: Utredningen föreslår att det i lag ska framgå att barn har rätt att få individanpassad information under förundersökningen och vid dess avslut. Det ska även ankomma den som lämnar information till barnet att så långt som möjligt försäkra sig om att barnet har förstått innehållet i och betydelsen av informationen. Barnet ska därtill ges goda förutsättningar att framföra sin åsikt och åsikten ska tillmätas betydelse i förhållande till barnets ålder och mognad.

Bris tillstyrker att en sådan skyldighet införs i lag. Bris menar vidare att den tilltänkta formuleringen gällande informationskravet i förundersökningskungörelsen är den som bäst tillgodoser barnets rättigheter varför denna bör användas genomgående (se ovan under ändringar gällande socialtjänstlagen och LVU).

1.9 Förslag till förordning om ändring i förordningen (2015:743) med instruktion för Åklagarmyndigheten

Utredningens förslag Utredningen föreslår att det införs en lagstadgad skyldighet för Åklagarmyndigheten att tillsammans med Polismyndigheten samverka med kommun och region i syfte att uppfylla kraven i 17§ förundersökningskungörelsen, avseende barn som utsatts för våld.

Bris tillstyrker att en sådan skyldighet införs i lag och hänvisar i övrigt till vad som angetts ovan under 1.2.

Bris kommenterar strategins långsiktiga mål

Bris anser att de mål som utredningen tagit fram är väl avvägda. Att utredningen påtalar att strategins samtliga mål är beroende av varandra menar Bris är viktigt då det belyser att barns våldsutsatthet inte motverkas i ett led men behöver återspeglas inom alla politik- och samhällsområden. Bris menar vidare att de framtagna målen speglar vikten av att arbetet med att motverka barns våldsutsatthet sker såväl reaktivt som proaktivt.

Med det sagt menar Bris dock att det finns en diskrepans mellan ambitionen bakom strategins mål och de konkreta förslag som utredningen faktiskt mynnar ut i. Bris menar att ett större fokus behöver läggas på åtgärder kopplat till samhällets strukturella förutsättningar att motverka våld mot barn. Det gäller till exempel resursfördelning, nationell, regional och kommunal ansvarsfördelning och hur strategin förhåller sig till det arbete som redan idag görs för att motverka barns våldsutsatthet.

Bris synpunkter gällande utredningens prioriterade insatsområden och åtgärder

Gällande de insatsområden och åtgärder som utredningen menar är prioriterade önskar Bris framföra följande.

15.1 Våld mot barn ska förebyggas

15.1.1 Förstärkt fokus på främjande och förebyggande arbete

Bris delar utredningens bedömning av att ett stärkt fokus på främjande och förebyggande insatser bör utgöra ett prioriterat område samt att detta arbete måste resurssättas för att nå strategins mål. Bris vill här särskilt belysa behovet av resurser för det förstärkta fokuset på förebyggande arbete som socialtjänsten förväntas få i och med den reviderade socialtjänstlagen. Bris vill vidare peka på vikten av att det förebyggande arbete socialtjänsten ska bedriva utgår från ett *ska-krav*.

Bris delar utredningens uppfattning om att det är angeläget att arbetet med att ta fram ett nationellt hälsoprogram för barn prioriteras. I det arbetet vill Bris särskilt lyfta vikten av att synliggöra de yngsta barnen. Idag finns ett kunskapsglapp gällande de yngsta barnen och deras särskilda förutsättningar, behov och risker. Behovet av forskning på detta område är därför påtagligt.¹ Likt utredningen lyfter menar Bris att det nationella hälsoprogrammet bör innefatta föräldraskapsstöd.

För att det förebyggande arbetet ska få genomslag menar Bris att det är avgörande att närvara där barn finns. Bris instämmer därför i utredningens bedömning om att ett utvecklingsarbete för att ta vara på digitaliseringens möjligheter för information och tillgänglighet till såväl barn som vuxna, bör

¹ Se Bris rapport 2023:2 *Se mig – Rätten till stöd tidigt i livet*.

prioriteras. Här menar Bris att civilsamhället kan bidra med bland annat viktig kunskap om barnanpassad kommunikation och bemötande.

15.1.2 Kunskap om våld och våldets konsekvenser ska öka hos barn och vuxna

Av Bris kontakt med barn framgår att barn själva efterfrågar en större kunskap om våld.² Att det idag finns behov av kunskapshöjande insatser om våld bland de yrkesverksamma som möter barn bekräftas vidare av bland annat anställda inom förskola, socialtjänst och personal på BVC.³

Bris tillstyrker att Folkhälsomyndigheten ges det övergripande ansvaret att som våldspreventiv insats ta fram breda informationskampanjer riktade till barn och vuxna i syfte att öka kunskapen om våld. Likaså tillstyrker Bris förslaget om ett förstärkt krav på att skola och förskola ska förmedla kunskap om våld. Bris vill dock understryka vikten av att barn som ges information om våld i samband därmed får konkret information kring hur barnet kan agera vid våldsutsatthet. Bris erfarenhet är att barn kan vara väl medvetna om att det de utsätts för är fel och om sin rätt till hjälp, men att de avstår från att agera av rädsla för att förlora kontrollen. I barns stora förtroende för Bris ligger bland annat att barnet är anonymt och alltså inte "riskerar" något genom kontakten.

15.1.3 Stödet till föräldrar ska stärkas

Utredningen konstaterar att föräldrastödjande insatser är en betydelsefull del i det främjande och våldsförebyggande arbetet. Utifrån de kontakter Bris har med föräldrar i behov av stöd vill Bris särskilt framhålla vikten av insatser som motverkar riskfaktorer så som osäker boendesituation, oro kring ekonomi, beroendeproblematik och psykisk ohälsa hos föräldern. Basal trygghet är en förutsättning för att föräldrar ska kunna tillgodogöra sig stöd i sitt föräldraskap. Det ligger vidare i linje med vad barn själva berättar till Bris kring vad de menar behövs för att kunna vara en närvarande förälder.⁴

Det universella föräldraskapsstödet är väl utbyggt i Sverige men för att nå barn i riskmiljöer krävs ett selektivt, uppsökande, långsiktigt och anpassat stöd för familjer med skilda förutsättningar och i skilda situationer. Insatserna måste erbjudas så tidigt som möjligt i barnets liv. Som utredningen påpekar finns god kunskap om riskfaktorer på individuell nivå för att barn ska utsättas för våld. Trots det används denna kunskap idag i för liten utsträckning.

För att åstadkomma en verklig förändring där varje barn oavsett omständigheter, skyddas mot våld menar Bris att en helhetssyn på barn, föräldrar och familj är nödvändig. Under flera decennier har behovet av ett utökat och förbättrat samarbete och samverkan mellan olika aktörer lyfts som en nyckelfaktor för nå och hjälpa barn i utsatta situationer. Här vill Bris understryka vikten av att gränsdragningar mellan skilda aktörers verksamheter och ansvarsområden måste sluta utgöra ett hinder för att barn får hjälp.

15.1.4 Insatser till barn och vuxna som utövar eller riskerar utöva våld mot barn ska stärkas

Att föräldrars problem med exempelvis missbruk eller psykisk ohälsa medför en förhöjd risk för våld mot barn är väl belagt. Bris vill se ett tydligare ansvar för aktörer som möter föräldrar inom hälso- och sjukvård och socialtjänst att ta hänsyn till de risker de innebär för barnet om föräldern inte får rätt och tillräcklig vård i tid. Bris ställer sig därför positiva till förslaget att Socialstyrelsen ges i uppdrag att utreda och lämna förslag på hur hälso- och sjukvården kan förstärka vård eller uppföljning

² Se b la. "Barns erfarenheter av våld, att berätta och få hjälp – redovisning av enkät på bris.se i samarbete med utredningen "En uppväxt fri från våld" (SOU A 2021:02).

³ Se Bris rapport 2023:2

⁴ Se b la. Bris rapport 2022:2 "Barns rättigheter i skottlinjen – Om gängkriminalitet och barns uppväxtvillkor".

för föräldrar med sådan problematik för att minska risken för våld mot barn. Bris vill tillägga att motsvarande bör göras för socialtjänsten.

15.1.5 Arbetet för att förebygga våld i samhällets vård behöver fortsätta

Utredningen anser att åtgärder måste vidtas för att i lag förbjuda användning av avskiljning och bältning på institutioner för barn. Utredningen föreslår därför att regeringen exempelvis bör se över direktivet för utredningen om barn och unga i samhällets vård och möjliggöra för den utredningen att lämna förslag inom detta område.

Bris har tillsammans med andra barnrättsorganisationer länge uppmärksammat regeringen på de brister som råder inom SiS. Framför allt har det våld som förekommer i samband med de särskilda befogenheterna att få avskilja och fastspänna barn, uppmärksamrats. Trots kritik från bland andra FN:s barnrättskommitté, FN:s tortyrkommitté samt JO har Sverige kvar denna befogenhet i lag. Frågan om avskiljningar har utretts tidigare, bland annat i samband med översyn av en ny LVU-lagstiftning 2015.⁵ Eftersom pågående utredning om barn och unga i samhällets vård ska överlämnas till regeringen redan hösten 2023 ser Bris inte att den utredningen kommer att ha möjlighet att se över frågan om avskiljningar. Det är angeläget att regeringen skyndsamt avskaffar avskiljningar av barn som särskild befogenhet och Bris föreslår därför att regeringen under 2024 tillsätter en utredning inom Regeringskansliet om hur så ska ske.

15.2 Barns våldsutsatthet ska upptäckas

I kontakt med Bris berättar många barn att det är otänkbart för dem att avslöja sin våldsutsatthet för någon som kan ingripa för att det kan få konsekvenser som barnet inte är beredd att ta. I många samtal beskrivs också hur barn försökt söka stöd från vuxna utan att det medfört någon skillnad.⁶ Att öka upptäckten av barns våldsutsatthet menar Bris därför kräver ett särskilt stort ansvar av vuxna, framförallt de som möter barn i sin profession. Det kräver att vuxna, inte endast ska lyssna, men att barn även tillförsäkras information, skydd och det stöd. Som Bris belyst ovan är de yngsta barnen en särskilt sårbar grupp och bland dem förekommer upptäckten av våld i mindre utsträckning.

Till Bris berättar barn att de visste att vuxna i deras omgivning såg deras utsatthet men ändå inte agerade. Idag är det endast två procent av alla orosanmälningar som görs av förskola och förskolepersonal som Bris träffat vittnar om otydlighet kring hur de ska gå till väga samt svårighet att prata om våld med barnens föräldrar.⁷

15.2.1 Förutsättningar för barn att reagera på våldet och signalerna till omgivningen ska stärkas

Utredningen föreslår att Brottsoffermyndigheten ges i uppdrag att säkerställa tillgång till informationsmaterial gällande våld mot barn samt att Skolverket får i uppdrag att lämna förslag på hur kunskapen om våld kan höjas i skola och förskola. Bris menar att information om våld kan vara viktigt ur ett kunskapshöjande perspektiv, men menar att fokus när det gäller upptäckt av våldsutsatthet måste vara att se till att det finns strukturer kring barnet för att se signaler, ställa frågor samt att ge barn förutsättningar för att berätta. Enligt Bris handlar det framför allt om fler vuxna i skolan, mindre barngrupper i förskola och uppsökande barnhälsovård och menar att detta bör prioriteras framför att ta fram informationsmaterial.

15.2.2 Vuxnas förutsättningar och förmåga till upptäckt samt agera vid tecken på våld ska förbättras

⁵ Se utredningen *SOU 2015:71 – "Barn och ungas rätt vid tvångsvård. Förslag till ny LVU*.

⁶ Se Bris rapport 2022:1 "Våld – En del av barns vardag".

⁷ Se Bris rapport 2023:2.

Utredningen föreslår att Skolverket får i uppdrag att se över styrdokument som kan bidra till att öka upptäckten av våld. Bris ser positivt på att Skolverkets uppdrag knyts an till det nationella hälsovårdsprogrammet för barn men saknar en analys av hur dessa styrdokument ska synkroniseras med föslaget gällande kommuners ansvar att förebygga och bekämpa våld, då kommuner är huvudmän för skolorna.

Bris saknar vidare förslag om att det i styrdokumenterna bör ingå att se över hur en stärkt vuxennärvaro i skolan uppnås. Skolan måste ha resurser för relationsskapande då det utgör en viktig del för möjligheten att upptäcka våldsutsatthet. Bris har pratat med barn om vad de menar behövs för att skapa goda uppväxtvillkor för barn som lever i en miljö med större risk för våld i den offentliga miljön. Flera barn lyfte vikten av fler vuxna i skolan, inte bara lärare, men vuxna som fångar upp barnen och frågar hur de mår.⁸ Bris ser det därför som angeläget att Skolverket också ser över frågan om personaltäthet och personalkategorier inom ramen för uppdraget att se över styrdokument.

Bris är positiv till utredningens förslag om att se socialtjänsten, hälso- och sjukvården och tandvården ska ges i uppdrag att se över behovet av utökad screening och rutinfrågor om våld. Precis som utredningen skriver är det dock viktigt att rutinfrågor följs upp. Om vården i större utsträckning frågar rutinmässigt om våld måste det även vara tydligt för barn vad som händer med informationen och att barnen ges de insatser som behövs. Bris understryker vidare vikten av att våldsutsatthet inte behandlas i ett stuprör. Det finns en tydlig koppling mellan psykisk ohälsa och utsatthet för våld. Detta perspektiv behöver tas med vid utformningen av rutinfrågor och screening. Att barn lider av psykisk ohälsa kan vara en konsekvens av våldsutsatthet där barnet själv fokuserar på sin psykiska ohälsa i kontakt med vården och inte berättar om sin våldsutsatthet. För att fånga upp detta behövs en bred screening och en lyhördhet hos personalen som möter barn.

15.2.3 Informationshanteringen samt omsorgen om barnet vid misstanke om våld ska förbättras

Bris ser positivt på att utredningen belyser vikten av en fungerande kedja från det att utsatthet hos ett barn har upptäckts. Bris tillstyrker utredningens förslag om ett regeringsuppdrag till Barnombudsmannen och MUCF att ta fram förslag kring hur barn kan göras mer delaktiga i samband med att våld upptäckts. Det är dock viktigt att utredningen inte endast landar i hur barn ska få mer kunskap och information om sin process, barn måste också få det skydd och stöd de har rätt till. Mot bakgrund av det underskott som kommuner går med ser Bris att det ofta snarare kan handla om bristande möjlighet att göra barn delaktiga på grund av resurser och inte bristen på kunskap. Det är en problematisering som Bris saknar i utredningen och understryker att informationsuppdrag inte kommer att lösa den grundläggande frågan om resursfördelning till verksamheter som är outhärliga för att upptäcka, och ge rätt skydd och stöd till barn.

15.3 Barn ska få det skydd och stöd samt den behandling de har rätt till

15.3.1 Tillgängligheten till skydd, stöd och behandling ska förbättras

Utredningen föreslår att Länsstyrelserna ges i uppdrag att kartlägga och sprida information om det skydd, stöd och behandling som erbjuds i länet. Tillgång till anpassad och tillgänglig information är en rättighet som varje barn har. Bris vill dock poängtera att information endast är en liten del av lösningen. Bris anser att en för barn mer logisk och lättnavigerad organisering av samhällets stöd- och skyddsinstanser måste eftersträvas, snarare än att försöka få barn att förstå systemet som det ser ut idag med skilda huvudmannaskap och verksameters olika parallella uppdrag.

⁸ Se Bris rapport 2022:2.

Barns grundläggande rätt till delaktighet, som regleras i artikel 12 i barnkonventionen förutsätter att barnet har fått och förstått all relevant information för att kunna ge uttryck för sin mening. Bris tillstyrker utredningens förslag om att det i bland annat socialtjänstlagen och Lag (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga, LVU, införs en lagstadgad informationsskyldighet. Därtill har Bris ofta kontakt med föräldrar som inte förstår myndigheternas processer, vilka hjälpinsatser som erbjuds eller beslut rörande sina barn. Bris anser därför att det även bör införas en motsvarande bestämmelse om informationsskyldighet i förhållande till vuxna.

15.3.3 Förmågan och möjligheterna att fånga upp och möta barns individuella behov ska förbättras

Utredningen framhåller vikten av att situationen för barn som placerats i samhällsvård till följd av hedersrelaterat våld och förtryck uppmärksammas. Samtidigt avstår utredningen från att lämna förslag gällande denna målgrupp och hänvisar i stället till utredningen *dir 2021:84 Barn i samhällets vård*. Detta menar Bris är anmärkningsvärt då det kan konstateras att barn som placerats i samhällsvård på grund av hedersrelaterat våld och förtryck inte nämns i direktiven till nämnda utredning. Bris erfarenhet är att det här är en grupp barn som är oerhört utsatta och som oftare än andra vittnar om känslor av hopplöshet, rädsla, självförakt och självmordstankar. Behoven hos denna grupp behöver beaktas särskilt, inte minst för att deras omständigheter på många sätt skiljer sig från och att kunskapen på området, i skolan, vården och socialtjänsten, fortfarande är allt för låg.

15.3.4 Samverkan och samordning ska stärkas

Bris ser återkommande konsekvenserna för våldsutsatta barn av att hamna ”mellan stolarna” utan, eller i lång väntan på, hjälp. Bris tillstyrker därför utredningens förslag att tillsätta en utredning om hur samverkan mellan socialtjänst och hälso- och sjukvård kan stärkas avseende barn med erfarenhet av våld.

Likt utredningen menar Bris att förslaget om en fast vårdkontakt i hälso- och sjukvården, som föreslås i utredningen *SOU 2021:34 Börja med barnen! Sammanhållen god och nära vård för barn och unga*, skulle innebära en positiv förstärkning för barn med erfarenhet av våld. Syftet med den fasta vårdkontakten är att stärka barn och ungas ställning i vården samt förbättra förutsättningar för samverkan. Bris delar vidare utredningens uppfattning om att i patientlagen ska framgå att en fast vårdkontakt ska utses då patienten ber om det. Enligt lagförslaget ska en vårdkontakt även utses då *det kan antas* vara behövt. Bris anser att ett rekvisit som *kan antas* är för vagt i relation till våldsutsatta barn.⁹ När ett barn har utsatts för våld måste utgångspunkten vara att både barn och föräldrar är i kris och behöver stadigast möjliga stöd i vårdkontakten.

15.3.5 Stödet i barns vardag ska stärkas

En övergripande kommentar till förslagen i 15.3.5 är att Bris erfarenhet är att relation går före profession när barn ska välja en vuxen att tala med och få hjälp av. Bris menar därför att satsningar på att ge socialtjänst och hälso- och sjukvård bättre förutsättningar att skapa förtroendefulla relationer med barn måste prioriteras. Detsamma gäller de vuxna som barn redan har en relation med i sin vardag, till exempel inom skola.

Bris tillstyrker att MFOF och Linköpings universitet genom Barnafrid ges i uppdrag att kartlägga tillgång till och behov av informationsmaterial till ”viktiga vuxna” samt hur ett sådant material kan spridas till målgruppen. Bris understryker vikten av att arbete sker i dialog med relevanta aktörer och

⁹ Se Bris remissvar över utredningen *SOU 2021:34 ”Börja med barnen! Sammanhållen god och nära vård för barn och unga.”*

framför allt barn. Bris välkomnar vidare förslaget att särskilt stöd- och informationsmaterial tas fram för personal i samhällsvården samt personal i exempelvis skola. Bris ser även positivt på förslaget att Socialstyrelsen i samverkan med Skolverket och andra relevanta aktörer kartlägger behovet av kompetensutveckling inom elevhälsan.

Som civilsamhällesaktör ser Bris positivt på att utredningen vill kartlägga det stöd- och informationsmaterial som tillhandahålls av organisationer inom civilsamhället, så att de tillvaratas. Bris ser att det stöd som civilsamhället kan ge föräldrar och andra vuxna utgör en viktig del för att såväl upptäcka som förebygga våldsutsatthet.

Trots Bris positiva inställning till utredningens förslag i denna del påminns åter om att framtagandet av stöd- och informationsmaterial inte kan utgöra det primära fokuset när det gäller stöd till barns om utsatts för våld.

Utredningen understryker vikten av att Bris stödlinje 116 111 finns i Sverige och att stöd via linjen är tillgängligt när barn har behov av det. Utredningen hänvisar till att det i budgetpropositionen för 2023 har fastslagits att Bris stödlinje ska erhålla statligt stöd och lyfter vikten av att stödlinjen ges de förutsättningar som krävs för att bedriva linjen på det sätt som barns behov kräver. Bris delar utredningens bedömning och betonar viken av att det statliga stödet upprätthålls långsiktigt.

15.4 Barns rättigheter i brottmålsprocessen ska tillgodoses

Likt utredningen belyser är brottmålsprocessen idag inte anpassad för barn och det finns stora brister gällande barns möjligheter att få sina rättigheter tillgodosedda inom rättsprocessen. Till Bris berättar barn bland annat om bristande delaktighet och information, avsaknad av stöd under och efter brottmålsprocessen och bristande kommunikation mellan de vuxna som ska samarbeta runt barnet avsaknad. Därtill menar Bris att det är problematiskt att barn intar en haltande position i rättsprocessen i förhållande till vuxna, något som gör att de riskerar lida rättsförlust. Av dessa anledningen ser Bris det som positivt att en stärkt rättsprocess för barn är såväl ett långsiktigt mål som ett särskilt prioriterat område i den nationella strategin.

Med hänvisning till den breda våldsdefinition som återfinns i barnkonventionen vill Bris i sammanhanget belysa vikten av att det icke straffbara våldet inte glöms bort. Att barn ofta befinner sig i parallella processer är vidare något Bris menar behöver has i åtanke vid arbetet med att stärka barns position i brottmålsprocessen.

15.4.1 Barn ska få individanpassad information under brottmålsprocessen och ges goda förutsättningar att komma till tals och få sina åsikter beaktade

En förutsättning för att barn ska kunna utöva sin grundläggande rätt till delaktighet är att de ges information. Idag ser Bris att det finns stora brister när det gäller barns rätt till information i brottmålsprocessen. Det saknas nationella riktlinjer för vilken information barnet ska få om och i processen, vem som ansvarar för att barnet informeras, när informationen ska lämnas, hur informationen ska ges och vem som finns tillgänglig för barnets frågor. Till Bris berättar barn att den största osäkerheten kring att berätta om våldsutsatthet kan vara att inte veta vad det innebär att en brottmålsprocess inleds och vad en sådan process kan leda till.¹⁰

Bris tillstyrker därför förslaget om att det i bland annat förundersökningskungörelsen (1947:948), Lag (1999:997) om särskild företrädare för barn samt Lag (1988:609) målsägandebiträde införs ett

¹⁰ Se bl a. "Barns erfarenheter av våld, att berätta och få hjälp – redovisning av enkät på bris.se i samarbete med utredningen "En uppväxt fri från våld" (SOU A 2021:02)

uttryckligt informationskrav. Av störst vikt menar Bris dock att det är att lagstiftningen kompletteras med föreskrifter som för varje berörd aktör förtydligar vad informationskravet innebär i praktiken.

Det är en utmaning att kontaktvägarna till barn som befinner sig i en brottmålsprocess ofta är begränsade, vilket särskilt gäller de yngre barnen. Mycket av kontakten med vuxenvärlden sker via barnets vårdnadshavare. Det är något Bris menar måste tas i åtanke då informationskyldigheten till barn utformas.

Av utredningen framgår att informationskravet föreslås innefatta en möjlighet att undantagsvis, till exempel då det gäller mycket små barn, lämna information till barnets vårdnadshavare. I de fall då en särskild företrädare utsetts har bedömningen redan gjorts att barnets vårdnadshavare inte kan tillgodose barnets rätt och Bris menar att det i ett sådant läge vore direkt olämpligt att information lämnades till vårdnadshavaren. Bris avstyrker därför den delen av förslaget.

Till skillnad från frågan om barns rätt till information finns frågan om hur barn ska höras inom ramen för brottmålsprocessen reglerad. Bris ställer sig därför tveksamma till behovet av att införa ytterligare en reglering om barnets rätt att komma till tals. Bris menar i stället att det avgörande är att det finns rutiner på plats för hur rätten att bli hörd ska tillgodoses.

Utredningen lyfter vikten av att det finns tid för barns delaktighet. Till det vill Bris lyfta vikten av att det finns tid för information samt att det finns en tydlighet kring vem som ansvarar för att barnet får information. Enligt Bris är det inte förenligt med barnets bästa att behöva förhålla sig till flera skilda vuxna för att få information om brottmålsprocessen. Bris anser därför att ansvaret för att tillgodose att barn får relevant information ska ligga på den särskilda företrädaren eller målsägandebiträdet. Att ett sådant ansvar ankommer dem får vidare anses ligga i uppdraget.¹¹

Bris anser vidare att det i uppdraget för den som utses till särskild företrädare eller målsägandebiträde ska ingå en skyldighet att löpande uppdatera barnet under processen, vara tillgänglig för barnets frågor samt ha ett uppföljande möte med barnet efter att processen avslutats. Det ska ingå i uppdraget att förklara de beslut som har fattats, till exempel innebörden av att en förundersökning lagts ner, eller att förklara en friande eller fällande dom. Allt i syfte att göra processen begriplig för barnet och tillförsäkra att barnet görs delaktigt.

15.4.2 Yrkesverksamma ska bemöta barnet på ett respektfullt och anpassat sätt och ha särskild kompetens

Bris har sedan länge efterfrågat ökad kunskap kring barn, barns våldsutsatthet och barns rättigheter inom rättsväsendet. Bris välkomnar därför utredningens förslag om att kompetenshöjande insatser inom rättsväsendet ska prioriteras.

Bris vill lyfta vikten av att utbildningsinsatserna baseras på gedigen kunskap och berör allt ifrån barns rättigheter, barns kognitiva förmåga att uttrycka sig, informationsöverföring till barn och hur samtal med barn förs. Bris har ingen invändning mot att utbildningsinsatserna genomförs av Brottsoffermyndigheten och Domstolsverket, men menar att det måste ske i samverkan med verksamheter med särskild kompetens kring att arbeta med våldsutsatta barn och erfarenhet av att prata med barn. Här ser Bris att civilsamhället kan ha en stödjande roll.

Bris tillstyrker utredningens förslag om att det ska genomföras kompetenshöjande insatser för landets barnförhållningsledare inom Polismyndigheten samt att det i förundersökningskungörelsen ska införas ett *ska-krav* på särskild kompetens för att hålla barnförhör. Av utredningen framgår att undantag från kompetenskravet ska kunna göras om förhöret brådskar och det saknas förhållningsledare med särskild kompetens. Bris har förståelse för att det kan behöva finnas utrymme för undantag men

¹¹ Se förarbetena till Lag (1988:609 om målsägandebiträde) samt Lag (1999:997) om särskild företrädare för barn

menar att en sådan möjlighet måste tillämpas restriktivt och motiveras av att det är förenligt med barnets bästa. Bris understryker vidare vikten av att utbildningsinsatserna prioriteras inom Polismyndigheten för att kunna möta den ökade efterfrågan av barnförhållningsledare med särskild kompetens som kan förväntas uppstå.

Bris delar vidare utredningens uppfattning om att kravet på särskild kompetens ska gälla alla typer av barnförhör och således även vid förhör av barn som misstänks för brott.

Av utredningen framgår att det idag finns kunskapsbrister hos de advokater och biträdande jurister som förordnas som juridiska biträden för barn. I brottmålsprocessen ges den som utses till särskilda företrädaren en långtgående bestämmanderätt över barnet. Utöver att tillvarata barnets juridiska rättigheter ska företrädaren även agera som barnets primära kontaktperson och en form av samordnare i förhållande till övriga aktörer. För ett sådant uppdrag krävs hög kompetens vad gäller juridiska färdigheter. Minst lika viktigt menar Bris att det är det att personen som utses faktiskt lämpar sig för att vara företrädare för ett barn. Av lagen framgår att den som förordnas ska vara *särskilt lämpad* för uppdraget. Vad särskilt lämpad är framgår inte och bedömningskriterierna skiljer sig idag åt mellan olika domstolar. Den situationen menar Bris skapar en rättsosäkerhet för barnen.

Mot bakgrund härav tillstyrker Bris utredningens förslag om att det ska införas ett förstärkt kunskapskrav för den som ska förordnas som särskild företrädare för barn. För att stärka upp såväl barnperspektivet som barnrättsperspektivet bör även tydligare riktlinjer för den särskilda företrädarens uppdrag, ansvar och befogenheter tas fram. Likt utredningen föreslår anser Bris att det även ska införas ett förstärkt kunskapskrav för den som utses till målsägandebiträde för barn.

Sedan 1 mars 2021 har krav på särskild lämplighet införts hos förvaltningsrätten för den som ska förordnas som offentligt biträde och ställföreträdare för ett barn under 15 år i LVU-processen. Att det redan finns en nyligen genomförd utredning kring frågan om särskild lämplighet menar Bris talar för att ett förstärkt kunskapskrav inom allmän domstol kan införas skyndsamt.

Bris anser att det ska ankomma Domstolsverket att ta fram riktlinjer för att säkerställa att samtliga domstolar använder samma bedömningsunderlag för att förordna biträde för barn. Det är sedan den enskilde juristens ansvar att styrka sin lämplighet vid domstol.

Att ha en gedigen arbetslivserfarenhet som advokat är inte synonymt med att vara särskilt lämpad eller ha tillräcklig kunskap om barn och barns rättigheter. Bris vill därför understryka vikten av att det förstärkta kunskapskravet ska gälla för såväl biträdande jurister som advokater.

15.4.3 Brottmålsprocessen ska vara så kort som möjligt utan att inskränka på rättssäkerheten

Bris delar utredningens uppfattning om att åtgärder för att minska längden på brottmålsprocessen måste prioriteras.

Trots att det finns ett uppställt skyndsamhetskrav hålls idag inte tidsfrister inom förundersökningsprocessen och det saknas tidsramar för när domstolen måste sätta ut ett mål med en målsägande under 18 år till förhandling. Att domstolarna är belastade med en stor mängd tidsfristsmål gör vidare att brotten mot barn riskerar att dra ut på tiden. Detta menar Bris är problematiskt för barn i allmänhet och i synnerhet för barn som utsatts för våld i nära relation som kan tvingas bo med sin förövare i väntan på att processen ska avslutas.

Enligt Bris bör en tidsfrist för mål där målsäganden är under 18 år införas. Bris tillstyrker därför utredningens förslag om att en sådan utredning tillsätts. Bris har förståelse för att en tidsfrist inte får införas på bekostnad av rättssäkerheten, men poängterar att det inom ramen för rättssäkerheten måste beaktas vad som är barnets bästa.

Bris vill i sammanhanget peka på behovet av resurstillsättning inom brottmålsprocessens alla led eftersom det är verkningslöst att införa en tidsfrist som inte kan upprätthållas på grund av resursbrist.

15.4.4 Barn ska erbjudas stöd under och efter brottmålsprocessen

Utredningen lyfter att det under arbetets gång framkommit att barn inte alltid får det stöd under och efter brottmålsprocessen som de har rätt till. Det är något som är ett återkommande tema i Bris kontakter med barn. Utifrån vad barn berättar står det klart att tillgången till stöd ser väldigt olika ut runt om i landet och det generellt finns stora brister i stödsatserna för barn som befinner sig i en brottmålsprocess.

Med hänvisning till utredningen SOU 2023:43 "*Förbättrade möjligheter för barn att utkräva sina rättigheter enligt Barnkonventionen*" anger utredningen att det inte är uteslutet att det även ska inrättas barnombud för våldsutsatta barn som är målsägande i brottmålsprocessen.

Bris välkomnar alla initiativ som syftar till att barn tillförsäkras stöd. Bris vill i sammanhanget dock lyfta vikten av att barnet i brottmålsprocessen inte ska behöva förhålla sig till alltför många vuxna. Enligt Bris skulle ett förtydligande och eventuellt utvidgande av uppdraget för den särskilda företrädaren eller målsägandebiträdet kunna vara ett alternativ till barnombud. Med det sagt motsätter sig Bris inte att frågan om barnombud inom ramen för brottmålsprocessen utreds närmare.

15.4.5 Samverkan måste ske med barnets behov i fokus – barnhusverksamhet måste finnas i hela Sverige och utvecklas

Idag finns det en uttalad ambition om att alla barn som utsätts för brott ska ha tillgång till barnahus. Samtidigt står det klart att så inte är fallet samt att verksamheten vid de barnahus som finns skiljer sig åt. Det finns stora variationer kring vilka aktörer som deltar vid barnahus, hur arbetet är fördelat och hur samarbetet mellan de skilda aktörerna ser ut. Bristen på tillgång till barnahus samt de olikheter som finns menar Bris leder till såväl ojämlikhet som rättsosäkerhet för barn.

Bris delar därför utredningens uppfattning om att det finns ett behov av en nationell plan för hur tillgången till barnahus ska kunna tillförsäkras alla barn, samt nationella riktlinjer för barnahus verksamhet. Det finns även behov av att utforma riktlinjer för hur arbetet ska följas upp och utvärderas.

Bris anser att de förslag utredningen lyfter för att uppnå dessa mål i grunden är bra. Bris saknar dock en närmare beskrivning av hur en nationell plan ska tas fram samt vad den förstärkta samverkan förväntas innebära för de skilda verksamheterna inom barnahus. Bris hade vidare önskat en djupare analys av hur en nationell plan ska beakta de skilda förutsättningarna som idag finns för landets barnahus samt hur riktlinjerna ska utformas för att uppnå en nationell likvärdighet. Bris menar att detta är grundläggande överväganden för att undvika att de insatser som vidtas inte uppfyller de tilltänkta målen.

15.5 Kunskaps- och metodutveckling ska stärkas

Bris delar utredningens uppfattning om att fokus på utveckling av kunskap och metoder utgör en viktig del i satsningen med att minska våld mot barn.

I förslag till ny socialtjänst "*En hållbar socialtjänst*" (SOU 2020:47) föreslås krav om att socialtjänstverksamheten ska bygga på kunskap. Det är därför viktigt att förslagen i den nationella strategin går hand i hand med utformningen av den nya socialtjänstlagen. Bris har tidigare framfört att de nya kunskaper som uppstår genom forskning och genom beprövad erfarenhet inte alltid når hela vägen ut i verksamheterna. Exempel på detta ser Bris dagligen, både i egna möten med

professionen och i samtal med barn och föräldrar som är, eller har varit, i kontakt med socialtjänsten.¹²

Ett kunskaps- och evidensbaserat arbetssätt kräver tillgång till den senaste relevanta kunskapen och tid och utrymme att pröva den i praktiken. Det menar Bris måste prioriteras. Bris erfarenhet är att viljan och intresset för ett kvalitetshöjande arbete är stort, men att förutsättningar i form av tid och ekonomiska resurser ofta saknas. I detta fokusområde saknar Bris en diskussion om hur de offentliga aktörer som möter barn ska tillgodogöra sig kunskaperna. Exempelvis är det endast statliga myndigheter som ingår i rådet för styrning med kunskaper, här tror Bris att kommuner kan bidra med nödvändiga perspektiv kring hur kunskapen ska integreras i de verksamheter som möter barn.

15.5.1 Barn ska ha en självklar roll inom kunskapsutvecklingen

Bris ställer sig positiva till att Folkhälsomyndigheten ges i uppdrag att samordna utvecklingsarbetet för att tillvarata barns synpunkter och erfarenheter om bl.a. våldsutsatthet. Här vill Bris se att myndigheten aktivt arbetar med civilsamhällesorganisationer som är experter på att lyssna på barn och göra barn delaktiga.

Bris avstyrker förslaget att Folkhälsomyndigheten ska genomföra nationella undersökningar och menar att uppdraget ska ligga kvar hos Allmänna Barnhuset som har utvecklat rutin och erfarenhet av att utföra den typen av undersökningar.

15.5.2 Uppföljningen av våld som drabbar barn ska förbättras

Utredningen föreslår att Folkhälsomyndigheten ska följa upp arbetet med våld mot barn genom nationella undersökningar. I likhet med ovan anser Bris att Stiftelsen Allmänna Barnhuset bör få fortsätta genomföra detta uppdrag. Bris delar utredningens uppfattning av att kontinuitet behövs men ifrågasätter om inte detta kan skapas genom att det står i Folkhälsomyndighetens instruktion att myndigheten delegerar genomförandet till stiftelsen Allmänna Barnhuset.

15.5.4 Stärk implementering av tillgänglig kunskap

Bris ställer sig positiva till att Universitetskanslersämbetet ges i uppdrag att föreslå nya examensmål om våld mot barn för professioner som arbetar med barn inom skola, socialtjänst, juridik samt hälso- och sjukvård. Utifrån Bris kontakt med professionen inom förskola står det klart att kunskapen om våld ofta finns, med att personalen saknar kunskap om *hur* de ska gå till väga vid misstänkt våldsutsatthet. Det är därför viktigt att dessa aspekter vägs in som en del av kunskapen. Bris vill även poängtera vikten av att kunskap om psykisk ohälsa och våld som en del i kunskapsmålen eftersom det finns en tydlig koppling mellan utsattheten för våld och psykisk ohälsa.

Föredragande i ärendet har varit sakkunnig socionom Marie Angsell, barnrättsjurist Julia Högberg och påverkansansvarig Anna Dorrian Werner.

Magnus Jägerskog

Generalsekreterare

¹² Se Bris remissvar till utredningen "En hållbar socialtjänst".